Jolsvai András

Szoba kiadó

49.

Rozi a következő hetekben szépen felfalta Kispest kettőt. Jól ment a munka, sikerélmények érték, a pénztárcája is hízásnak indult végre, az se jelentett gondot neki, hogy értelmes, világos mondatokká alakítsa a megszerzett információkat. Még egy hónap sem telt el, máris végzett a feladattal, bement hát a Sas utcai központba, hogy másik körzetet kérjen magának. Ezúttal Óbuda egy részét kapta, a Szentendrei utat meg a környékét, ez a városrész ekkor épp nem élte fénykorát, egyre-másra dőltek be a gyárak, üzemek, s bár a helyükön itt-ott kezdett kinőni valami, még nagyon ingatag lábon álltak az új kezdemények is. Rozi sok szomorú történetet hallott, s hallhatott volna többet is, ha egy nap nem kap újabb táviratot, hogy fáradjon be a központba, egy megbeszélésre.

Gondterhelt titkárnő kísérte be a Henky úr minden kényelemmel berendezett szobájába, és miután unott hangon megkérdezte Rozit, kér-e valamit, a választ meg sem várva rájuk csukta az ajtót.

Henky Ernő a hórihorog mellé ezúttal nyári vászonöltönyt és kincstári mosolyt viselt.

– Igazán meg vagyunk elégedve a munkájával, kisasszony!

– Férjnél vagyok! –válaszolta automatikusan Rozi, maga sem értette, miért lett félig kérdő mondat belőle, amikor kijelentőnek indult.

– Bocsánat, a nevéből arra következtettem, hogy…

– A házasságkötés után is megtartottam a lánykori nevemet.

– Értem. Manapság egyre többen járnak el így. Erkölcsileg nem kifogásolható, de gyakran okozhat félreértéseket.

– Remélem, én nem követtem el ezt a hibát.

Rozi elmosolyodott. Eszébe jutott, hogy amikor férjhez ment, a Béla javasolta neki, hogy maradjon meg az eredeti neve. Hogy senki ne gondolja ezentúl őt a férje meghosszabbításának, részlegének, következményének. Hogy mindenki lássa, Varga László nem tekinti birtokának a feleségét. Rozi értékelte ezt a gesztust, bár itt-ott okozott néhány nehéz percet nekik. A szállodákban még csak-csak, ott csupán tovább kellett lapozni a személyi igazolványukban a megfejtésért, de a terhesgondozó folyosóján bizony nehéz volt állni a megvető, lesajnáló pillantásokat. Rozi arra gondolt, vajon Gege mit szeretne. Legyen belőle Szabó Józsefné talán?

Vagy maradjon Széles Rozália? Esetleg váljék Szabó Rozivá? Vagy Széles Szabó? Szabó Széles? És egyáltalán, eljutnak-e idáig valaha is?

Miközben Rozi mindezeken mélázott, Henky főszerkesztő úr felállt az íróasztala mögül, körbesétált a szobában – futó pillantást vetve a fali tükörbe –, aztán megállt Rozi széke mögött.

– Végülis a családi állapot itt mellékes. Csakis a mentális állapot számít.

– Pardon?

– Rögtön meg fogja érteni, kisassz…asszonyom. Amint már említettem, cégünk vezetése teljes mértékben meg van elégedve az ön munkájával.

– Ennek örülök.

– Mi nemkülönben. És úgy döntöttünk, hogy ezt az örömöt szeretnénk kifejezésre juttatni. A többiek azt javasolták, adjunk önnek külön jutalmat a gyorsaságáért és a precizitásáért, de én mást gondoltam.

Henky Ernő itt hatásszünetet tartott, egyik kezét a szék karfájára helyezte, a másikat Rozi vállára.

– Én azt gondoltam, felajánlom önnek a főszerkesztőhelyettesi állást.

Rozi nem győzött csodálkozni.

– Betöltetlen?

– Úgyannyira, hogy most hoznánk létre. Én ugyanis már nehezen viselem a terheket, ideje, hogy egy részét valaki levegye a vállamról.

Ezt a kezet kellene levenni az én vállamról, de sürgősen, gondolta Rozi, de mondani csak annyit mondott.

– És mi volna a feladatom?

– Koordinálás, elsősorban a koordinálás. (Henky főszerkesztő két különálló óval ejtette ezt a szót, mintha egy magnószalagon megszakadna a szöveg.) És az anyagok összefésülése. Nyolc órás bejelentett állás, fizetett szabadsággal, tizenötezer forint havi fizetéssel.

– Próbaidő?

– Három hónap, de ha beválik, hamarabb is véglegesíthetjük.

Rozi elismerte, ez jól hangzik. Az Ékezetben nem keresett ennyit, tizenöt év után. Igaz, az nem volt világos, mivel tölti majd ki azt a nyolc órát, mert a koordinálás és a fésülés semmiképpen nem tarthat olyan sokáig.

– Egyéb tudnivaló?

Henky Ernő sóhajtott egy nagyot, majd a kezei elindultak Rozi vállától a nyakszirtje felé. Ahol aztán megállapodtak.

– Annyit kell még tudnia, kedves Rozália, hogy ez egy bizalmi állás. Amiben szorosan együtt kell működnie velem.

Rozi hirtelen megfordult, hogy szembenézzen a férfival.

– Ez pontosan mit jelentene?

Henky főszerkesztő állta az asszony tekintetét. Megkerülte a széket, amin Rozi ült, aztán lehorgonyzott szemben vele, az íróasztalának támaszkodva. Közben leplezetlen kíváncsisággal bámulta az asszony kecses lábait.

– Éppen azt jelenti, amit mondtam. Hogy a munkája során szorosan együtt kell működnie velem. Nagyon szorosan.

A főszerkesztői tekintet már a szoknya alatt kalandozott. És ha még maradt volna valami félreértenivaló, Henky Ernő határozott hangon hozzátette.

– A főszerkesztőhelyettes minálunk a főszerkesztő alá tartozik.

Rozi egészen felvidult, amikor végre megértette, mibe keveredett.

Ez a varangy tényleg azt képzeli, hogy lefekszem vele? Hogy meg tud vásárolni magának egy állásért?

Szinte jókedvűen, de mindenképpen ruganyosan kelt fel a székéről.

– Keressen valaki mást maga alá, főszerkesztő úr! Én nem vagyok erre alkalmas…

– Majd beletanul! – Henky Ernő még nem adta fel. – Majd én a hóna alá nyúlok!

– Na, az hiányozna még, semmi más!

Rozi olyan erővel csapta be az ajtót, hogy az Engels téren is meghallották.

Ennek a lehetőségnek is lőttek, gondolta szomorúan, ahogy a hetes busz felé haladtában átbandukolt a Vörösmarty téren. Nem nézett föl, nehogy megpillantsa az Elizélt Palota kilencedik emeletét, egykori munkahelyét.

Mire a Kossuth Lajos utcára ért, már egészen felvidult. Igaz, ez a patkány meg akarta vásárolni magának, és az is igaz, hogy most lőttek a fizetésnek, sőt, az is igaz, hogy Gegének az egészről semmit sem szabad megtudnia, mert féltékenységében botrányt csinálna – majd ki kell találni valami kegyes hazugságot, miért hagyott föl a kispestkedéssel ilyen hirtelen –, de másfelől mégiscsak megtetszett egy férfinak, aki még bizonyos kockázatot is vállalt volna, annak érdekében, hogy megkaphassa. Rozi sosem tartotta magát szépnek, legfeljebb érdekesnek, jó, a lába tényleg formás, de a mellei elég szerények, és az egész külalakjában van valami visszafogottság, rejtőzködés. Az ő értékei annak derülnek csak ki, aki sok időt tölt vele, akinek van ideje megismerni alaposan: mint a Bélának vagy a Gegének. De Rozinak mostanában egyre több ilyesféle élménye akadt: hogy leszólították, ajánlatot tettek neki vagy csak

végigmérték, félreérthetetlenül. Először nem értette a dolgot, nem is volt rá felkészülve, ilyesmi húszéves lányokkal szokott történni, nem így, negyven felé haladva. Jelentős külső változáson nem esett át – jó, a haja most hosszabb, mint régen, Gege így szereti –, akkor mi végre ez a váratlan siker? Rozi végül arra jutott, hogy minden bizonnyal látszik rajta a szerelem. Sugárzik róla, hogy boldog. És ez az érzés átragyog blúzon, bőrön. Ezt érezhetik meg a férfiak, ezt találják ilyen vonzónak benne. Ezt értik félre, hogy pontosabbak legyünk. Azt hiszik, egy olyan nőt látnak, aki szomjas a szerelemre: pedig ő csak a Gege szerelmére szomjazik. (Szerencsére már nem is hiába.)

Itt tartott éppen az elemzésben, amikor a busz befutott a megállóba, és a belvárosi tömeg nyomakodni kezdett az ajtók felé. Rozi ilyenkor mindig megvárta, hogy kitisztuljon a kép, aztán nyugodtan odasétált valamely megürült ajtóhoz. Most is azt figyelte, melyik lépcső szabadul fel legelébb, amikor egy középkorú férfi lépett oda hozzá.

– Kisasszony, ha nem veszi tolakodásnak, megajándékozna a mosolyával?

– Szívesen – felelte Széles Rozália. És arra gondolt, ennek a fejezetnek éppen így kellett befejeződnie.

50.

Sebeshegyi Kálmánnak igen rövid idő alatt sikerült ellenforradalmasítani egy jobb sorsra érdemes szakmát.

Miután a brókerek távoztak a Damjanich utcából, nagy erőkkel látott munkához. Három hét alatt megszerezte (egészen pontosan megvásárolta) az összes engedélyt, és egy hónap sem telt el, megkezdte munkáját a Pagát Brókerház, a holding leányvállalata. A Pagát Brókerháznak egyetlenegy munkatársa volt, maga a vezérigazgató és tulajdonos, minden hozzá tartozott. A cég központja papíron a jól bevált Patyolatban volt, de Sebeshegyi az Átrium Hotel első emeleti cukrászdájában ütötte fel főhadiszállását. Ettől kezdve minden délelőtt ott rendelt, a fullpanorámás üvegablak előtt, rummal dúsított feketekávék társaságában. Eleinte még közzétett néhány újsághirdetést, de később erre sem volt semmi szükség, az ügyfelek hosszú sorokban várakoztak, hogy Sebeshegyire bízhassák a pénzüket.

Sebeshegyi Kálmán a lehetőségek legvégső határáig leegyszerűsítette a befektetési szakmát. Röviden úgy tudnánk jellemezni munkásságát, hogy beszedte a pénzt, aztán elköltötte. Kissé hosszabban meg úgy, hogy először is megalapozta reputációját azzal, hogy némileg kevesebb

részesedésre tartott igényt, mint a konkurencia, ugyanakkor jóval magasabb – mintegy százötven százalékos – haszonnal kecsegtette a jelentkezőket. Elmondta még, nagyokat kortyolva bélelt kávéjából, hogy ezt a prémium nyereséget persze csak úgy lehetséges elérni, ha az embernek megvannak a megfelelő kapcsolatai. Itt lehalkította a hangját, egészen közel hajolt a delikvenshez, és suttogva így folytatta, többet erről, az ön érdekében, nem mondhatok. Aztán, ha a jelentkező még mindig nem köszönt el, érzékeltette, hogy mindaz, ami ezután történni fog, súrolja majd a törvényesség határát, de a mai világban csak úgy maradhat talpon az ember, ha vállal bizonyos rizikót, s ezt egyébként is elsősorban ő vállalja majd. Végül felvázolt egy alternatívát. Az egyik lehetőség, hogy az ügyfél befizeti az általa felajánlott összeget a brókerház bankszámlájára, melyből ők levonják a munkadíjukat, a többit pedig befektetik különféle tőzsdei papírokba, minderről havonta tájékoztatva az ügyfelet. A befizető természetesen maga is hozhat döntéseket, felülbírálhatja a szakemberek javaslatait, de ilyenkor a Pagát semmilyen felelősséget nem vállal. A másik lehetőség, hogy az ügyfél készpénzben befizeti a tervezett összeget, és minden mást a profi brókercégre bíz. Nem kérdez, nem javasol, nem érdeklődik. Utóbbi esetben a várható haszon körülbelül kétszerese az előbbinek, és az adózásra se lesz gondja senkinek.

S amikor ennél a résznél a befektető ráncolni kezdte a homlokát, hogy jó, jó, de mi volna a biztosíték, meg mégis, egyáltalán, Sebeshegyi behízelgő mosollyal azt mondta, ha biztosítékot akar, menjen a Keravillba, itt, a Pagátnál egyetlen kulcsszó van, a bizalom. Vagy megbízik benne, aki évtizedek óta dolgozik a pénzvilágban, s akinek nyitott könyv az élete, istenfélő emberként vezető pozíciót tölt be a budaörsi gyülekezetben, vagy vigye a pénzét, ahová akarja. Aztán, ha valaki még mindig ingadozni látszott, hozzátette, hogy természetesen bármikor hozzájuthat a pénzéhez, amikor csak akar, egyszerűen szólnia kell, és kész.

Egyetlen ügyfél sem akadt, aki ne a második megoldást választotta volna.

Akkor Sebeshegyi Kálmán felállt, ünnepélyesen kezet szorított a delikvenssel, aztán elővett egy kockás füzetet, abba gondosan beleírta a befektető nevét, a dátumot és az összeget. A végén hagyott egy rubrikát az aláírásnak is: mindenki látta, hogy itt rendben mennek a dolgok. Átvette a pénzt, meg se számolta – ez is növelte a bizalmat az irányába –, betette a fotel lábánál pihenő aktatáskába, és ezzel az audencia véget ért. Sebeshegyi Kálmán képes volt határt szabni vágyainak, hivatalos óráit pontban tizenkettőkor befejezettnek tekintette, aki öt perccel később érkezett, azzal ridegen közölte, jöjjön holnap. Fizetett, jelentős borravalót ha-

gyott az asztalon, aztán magához intette a szomszéd asztalnál éppen egy totószelvénnyel bíbelődő Facianegrát, aki egy könnyű bilinccsel a csuklójához rögzítette a táskát, és így kettesben átsétáltak a Dorottya utcai bankfiókba, ahol Sebeshegyi magánszámlája pihent. A bevétel minden nap odakerült, leszámítva azt a néhány tízezer forintot, melyet a promt kiadásokra tett félre a vezérelnök úr.

Ilyen egyszerűen, kristálytisztán és áttekinthetően működött hosszú ideig a Pagát Brókerház, csoda-e, hogy hamarosan terebélyes legenda övezte városszerte. A bizalmat csak erősítette, hogy eleinte azoknak, akik valamely okból visszakérték a pénzüket, s akiket Sebeshegyi nem tudott lebeszélni erről (pedig csak néhány hétig kellene még kitartani, akkor meg is duplázhatnánk az egész összeget), tényleg visszafizette a pénzt, irigylésre méltó kamattal. És gondja volt rá, hogy e nemes cselekedetnek híre terjedjen.

Az üzlet virágzott – tavasz végére az infláció meghaladta a harminc százalékot, mindenki menekítette a pénzét, ahogy tudta –, és Sebeshegyi Kálmán végre igazán sikeres üzletembernek tudhatta magát. Arra nézve nem maradt fönn adat, vajon sejtette-e, hogy mindez nem mehet így a világ végezetéig, hogy egyszer számot kell majd adnia minderről (láttuk, más történetekből, hogy bátorságánál csak a rövidlátása volt erősebb), de hogy ebben az üzleti modellben nincsen minden teljesen rendben, azt nyilván érzékelte. Nem véletlen, hogy legújabb tevékenységéről senkinek nem beszélt, sem a Damjanich utcában, sem máshol, és hogy magánszámlájáról is hallgatott. Háromnegyed tízkor felállt a patyolatos íróasztalától, és közölte, hogy most orvosi utasításra testedző tevékenységet fog folytatni. Vett is egy bérletet az Atrium Hotel fitnesztermébe, amelyhez uszoda is tartozott, de bokros teendői miatt soha nem sikerült bejutnia. Hogy mit csinál Sebeshegyi Kálmán valójában tíz és tizenkettő között, azt csak a Facianegra tudta. Igaz, ő hallgatni is tudott, ahogy kevesen: a vezérelnök úr naponta ezer forint hűségdíjjal jutalmazta ezért.

A családtagok elégedetten konstatálták, hogy a Pagátnál rendben mennek a dolgok, hogy a főnök nem nyugtalankodik, és nem követel mindenféle bevételeket. A Damjanich utcába visszatért az év eleji idill, a családtagok és ismerősök belepték a helyszínt, lecsó főtt és meleg kolbász készült, szólt a zene és a szomszédos holland ruhaboltnak is megélénkült a forgalma.

A kiadói különítmény csak annyit érzékelt, hogy Sebeshegyi egy ideje békén hagyja őket, nem is kérdezi, miféle terveik vannak, és hol van a bevétel. Még a Zsíros bácsi eladási adatai is hidegen hagyták. Ezek igazán örömteli változások voltak ugyan, de apanázst azért nem kaptak

ezután sem, nekik kellett megtermelniük a költségeiket. Beesett egy szórakoztató kézirat, melyben egy hajdani idegenvezető mesélte el kalandjait, Zátony András látott benne fantáziát, főleg, mikor a szemre-való szerzővel is megismerkedett, azt ki lehet hozni némi haszonnal, de vajas kenyérre való nem lesz belőle, az látszott. Ohnet beváltotta a hozzá fűzött reményeket (nem volt olyan szörnyű, mint gondoltam, mesélte Gegének a Svejkben, mire a barátja lebiggyesztette az ajkát, és meg-jegyezte, akkor hajrá, van még vagy ötven regénye a Vasgyároson kívül), és az is látszott már, hogy a második félévet nem lehet majd megúszni Courths–Mahler nélkül.

– Ugye, nem kell itt megöregednem? – kérdezte Rió Lucát az egyik fáradt délutánon.

– Te sosem fogsz megöregedni! – mondta az asszony hízelegve, és Zátony András, mi mást tehetett volna, elhitte.